

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobce: **A. O.**, zast. JUDr. Helenou Šmídovou, advokátkou, se sídlem Slezská 32, Praha 2, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 219, Praha 9, za účasti: **Český Telecom, a. s.**, se sídlem Olšanská 5, Praha 3, (nyní Telefónica O2 Czech Republic, a. s., se sídlem Za Brumlovkou 266/2, Praha 4 - Michle), v řízení o kasační stížnosti žalobce podané proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 11. 11. 2005, č. j. 8 Ca 298/2005 - 38,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou u Městského soudu v Praze žalobce (dále též „stěžovatel“) brojí proti uvedenému usnesení, kterým byla odmítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2004, č. j. 5524/2004-603, kterým bylo zamítnuto podle § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, jeho odvolání proti rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu, odboru pro Jihomoravskou oblast, ze dne 5. 12. 2003, č. j. 174752/2003-6371 o námitkách proti vyřízení reklamace vyúčtování cen za telekomunikační služby telefonní stanice č. X, za účtovací období 11. 8. 2003 – 10. 9. 2003 podle § 82 odst. 11, § 95 bod. 8, písm. c), § 102 odst. 2 a § 107 odst. 1 zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích.

V kasační stížnosti stěžovatel namítal, že „rozhodnutí ve správním soudnictví nebylo vypracováno podle zákona na ochranu spotřebitele“ a dále zejména poukazoval na obsah rozhodnutí žalovaného a vyjadřoval s ním nesouhlas.

Vzhledem k tomu, že kasační stížnost neobsahovala veškeré náležitosti, které zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) pro kasační

stížnost vyžaduje, vyzval Městský soud v Praze stěžovatele (zástupce – a to zástupce, kterého stěžovatel jako svého zástupce pro řízení o kasační stížnosti označil, a který byl jako zástupce stěžovatele uveden i v předkládací zprávě Městského soudu v Praze) v souladu s ustanovením § 106 s. ř. s. usnesením ze dne 2. 12. 2005, č. j. 8 Ca 298/2005 - 44, k doplnění kasační stížnosti ve smyslu § 106 s. ř. s. (jmenovitě, aby uvedl, v jakém rozsahu a z jakých důvodů rozhodnutí soudu napadá, a sdělil údaj, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno) a stanovil k doplnění lhůtu jednoho měsíce od dne doručení tohoto usnesení. V usnesení stěžovatele současně správně poučil o tom, že nebude-li kasační stížnost ve stanovené lhůtě doplněna, a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání odmítne (§ 37 odst. 5 s. ř. s.).

Ze spisu vyplývá, že toto usnesení Městského soudu v Praze bylo stěžovateli (zástupci) doručeno (oproti podpisu zmocněnkyně zástupce na doručence) dne 15. 12. 2005. Ve stanovené lhůtě, a ostatně ani později, vady kasační stížnosti odstraněny nebyly a Nejvyšší správní soud kasační stížnost usnesením ze dne 13. 11. 2006, č. j. 4 As 23/2006 - 57 odmítl.

Proti tomuto usnesení stěžovatel podal ústavní stížnost s tím, že advokát, kterému Nejvyšší správní soud výzvou k doplnění kasační stížnosti adresoval, stěžovatele v řízení o kasační stížnosti nezastupoval. Této ústavní stížnosti Ústavní soud vyhověl rozhodnutím ze dne 13. 9. 2007, č. j. II. ÚS 16/07-77, když dospěl k závěru, že usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 15. 4. 2005, č. j. 29 Ca 162/2004 – 24, jímž byl stěžovateli ustanoven k zastupování v řízení advokát Mgr. Filip Lederer, se sídlem v Brně, Lidická 57, se vztahovalo jen na řízení žalobní a nebylo z něho možno dovozovat, že by v něm určený advokát byl zavázán k zastupování žalobce i po právní moci rozhodnutí, jímž dané řízení skončilo. Adresátem výzvy k doplnění kasační stížnosti měl být tudíž sám stěžovatel a nikoliv uvedený advokát. Pokud přesto byla jen tomuto advokátovi doručena výzva k odstranění vad kasační stížnosti, přestože již stěžovatele nezastupoval, neměl soud pro takový postup důvod. Nedostatky kasační stížnosti tak zůstaly neodstraněny, aniž byl k tomu ovšem stěžovatel řádně vyzván. Nejvyšší správní soud tak neměl podmínky k odmítnutí kasační stížnosti a pokud tak učinil, je jeho rozhodnutí zjevným porušením práva na spravedlivý proces. Usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2006, č. j. 4 As 23/2006 – 57, bylo proto výše označeným Nálezem Ústavního soudu zrušeno.

Poté Městský soud v Praze usnesením ze dne 5. 11. 2007, č. j. 8 Ca 298/2005 – 67, stěžovatele vyzval, aby ve lhůtě do jednoho měsíce ode dne doručení tohoto usnesení doplnil ve dvojím vyhotovení svou kasační stížnost ze dne 25. 11. 2005 postupem podle ust. § 106 odst. 1 s. ř. s. tak, aby uvedl, v jakém rozsahu a z jakých důvodů rozhodnutí soudu napadá a sdělil údaj, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. Současně jej poučil, že nebude-li kasační stížnost v této lhůtě doplněna a nebude možno pro tento nedostatek v řízení pokračovat, soud řízení o takovém podání odmítne (§ 37 odst. 5 s. ř. s.).

Zásilka se vrátila jako nedoručená, stěžovatel na výzvu nereagoval a Městský soud v Praze předložil věc dne 20. 12. 2007 k rozhodnutí Nejvyššímu správnímu soudu.

Nejvyšší správní soud přípisem ze dne 4. 1. 2008, č. j. 4 As 23/2006 – 86, vzhledem k tomu, že Ústavní soud ve svém rozhodnutí ze dne 13. 9. 2007, č. j. II. ÚS 16/07-77, shledal, že stěžovatel měl být adresátem výzvy k doplnění jeho kasační stížnosti a současně i k odstranění vad v podobě absence právního zastoupení, a dále k tomu, že Městský soud v Praze usnesením ze dne 5. 11. 2007, č. j. 8 Ca 298/2005 – 67, vyzval stěžovatele toliko k doplnění kasační stížnosti postupem podle § 106 odst. 1 s. ř. s., a nikoliv již k odstranění vad stran právního zastoupení, vyzval městský soud k provedení opětovné výzvy stěžovatele

k odstranění vad kasační stížnosti, včetně zmiňovaného odstranění vady, spočívající v absenci právního zastoupení stěžovatele. Současně Nejvyšší správní soud v tomto přípisu uvedl, že Nejvyšší správní soud z poslední korespondence stěžovatele zjistil, že stěžovatel v současné době pobývá na adrese: D. d. A2 – 209, N. 96, X B. – Ž.

Městský soud v Praze poté usnesením ze dne 24. 1. 2008, č. j. 8 Ca 298/2005 – 87, stěžovateli jednak uložil, aby ve lhůtě do jednoho měsíce ode dne doručení tohoto usnesení předložil soudu plnou moc udělenou advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti, a dále stěžovateli uložil, aby ve stejné lhůtě doplnil ve dvojím vyhotovení svou kasační stížnost ze dne 25. 11. 2005 postupem podle ust. § 106 odst. 1 s. ř. s. tak, aby obsahovala označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, dále v jakém rozsahu a z jakých důvodů rozhodnutí soudu napadá a sdělil údaj, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. Současně jej poučil, že nebude-li kasační stížnost v této lhůtě doplněna a nebude možno pro tento nedostatek v řízení pokračovat, soud řízení o takovém podání odmítne (§ 37 odst. 5 s. ř. s.).

Na toto usnesení městského soudu reagoval stěžovatel dopisem z měsíce února bez uvedení dne, doručeným Městskému soudu v Praze dne 19. 2. 2008, v němž s doložením příjmu potvrzením z domova důchodců žádá jako „sociálně slabší“ o ustanovení advokáta z moci úřední. Pokud jde o obsahové doplnění kasační stížnosti, stěžovatel uvádí, že Ústavní soud zrušil napadené rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a jest povinností soudu toto znovu projednávat. Dále uvedl, že podklady má po ruce Mgr. Krupcová, která stěžovatele zastupovala u Ústavního soudu. Byly mu připisovány hovory, které nikdy „nepoužíval“, na uváděné linky nikdy nevolal. Při volání do sítě pro místní hovory (541-9) a hovory neveřejného charakteru (974 62) byla volána Policie ČR. Stěžovatel současně uvedl, že v daném případě toto postačí, aby kasační stížnost byla znovu projednaná před Nejvyšším správním soudem, neboť oba soudy pochybily. Dále uvádí, že mu nebyly vráceny podklady od Mgr. Krupcové a že ve věci měl jako příslušný soud jednat Městský soud v Praze. Závěrem uvádí, že „vyjádření ze strany žalovaného nejsou pravdivá, neboť se neprokázalo toho, čehož s žalobce domáhá“.

Návazně Městský soud v Praze usnesením ze dne 3. 3. 2008, č. j. 8 Ca 298/2005 - 92, přiznal stěžovateli osvobození od soudních poplatků v plném rozsahu a ustanovil mu pro řízení o kasační stížnosti zástupkyni JUDr. Helenu Šmídovou, advokátku v Praze, Slezská 32.

Poté městský soud předložil věc k rozhodnutí Nejvyššímu správnímu soudu.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou a je proti označenému usnesení přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud dále přezkoumal napadené usnesení městského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a neshledal přitom vady, k nimž by musel podle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlédnout z úřední povinnosti. Vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Z odůvodnění napadeného usnesení Městského soudu v Praze, ze dne 11. 11. 2005, č. j. 8 Ca 298/2005 - 38, vyplývá, že městský soud podanou žalobu odmítl jako nepřípustnou podle § 68 písm. b) s. ř. s., s přiměřeným použitím § 46 odst. 2 s. ř. s., s tím, že šlo o žalobu proti rozhodnutí, jímž žalovaný správní orgán rozhodl o námitkách žalobce proti vyúčtování společností Český Telecom, a. s., za veřejné telekomunikační služby u telefonní stanice č. X za zúčtovací období 11. 8. 2003 – 10. 9. 2003, jímž mu bylo vyúčtováno k úhradě celkem 646,50 Kč,

a jednalo se tak o žalobu v soukromoprávní věci, o níž soudu ve správním soudnictví rozhodovat nepřísluší.

Stěžovatel ve svém doplnění kasační stížnosti, doručeném Městskému soud v Praze dne 19. 2. 2008, namítá, že ve věci má jako příslušný jednat Městský soud v Praze, tj. soud, který by jinak byl příslušný jako soud ve správním soudnictví.

V posuzovaném případě se věcně jedná o rozhodnutí o námitkách proti vyřízení reklamace vyúčtování cen za telekomunikační služby telefonní podle § 82 odst. 11, § 95 bod. 8, písm. c), § 102 odst. 2 a § 107 odst. 1 zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích, když správní orgány rozhodovaly o **telekomunikačních** úhradách žalobce jako účastníka telefonní stanice ve správním řízení zahájeném na návrh poskytovatele telefonní **služby**, podle něhož žalobce rozporoval cenu za telekomunikační služby. Předmětem řízení je tak spor mezi poskytovatelem telefonní **služby** a účastníkem telefonní stanice o **telekomunikační** úhradu a její výši. Podle § 82 odst. 3 zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích je účastník veřejné telekomunikační služby povinen uhradit za poskytnutou veřejnou telekomunikační službu cenu ve výši ceny platné v době poskytnutí této služby, pokud zákon nestanovil jinak. Nejvyšší správní soud již opakovaně judikoval, že vztah mezi poskytovatelem telekomunikačních služeb a účastníkem či uživatelem veřejné telekomunikační služby je vztahem soukromoprávním, viz např. *usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2003, č. j. 6 A 60/2000 - 46, www.nssoud.cz*. I když se otázky řízení při vyřizování reklamace vyúčtování cen za telefonní telekomunikační služby řídí obecnými předpisy správního řízení, a řízení probíhá před správním orgánem, rozhodující význam pro posouzení charakteru věci je právo hmotné, nikoliv právo procesní.

Ustanovení § 68 písm. b) s. ř. s. přitom uvádí, že *žaloba (ve správním soudnictví) je nepřijatelná také tehdy, jde-li o rozhodnutí správního orgánu v soukromoprávní věci, vydané v mezích zákonné pravomoci správního orgánu.*

Ustanovení § 46 odst. 2 s. ř. s. stanoví, že *soud návrh odmítne také tehdy, domáhá-li se navrhovatel rozhodnutí ve sporu nebo v jiné právní věci, o které má jednat a rozhodnout soud v občanském soudním řízení, anebo domáhá-li se návrhem přezkoumání rozhodnutí, jímž správní orgán rozhodl v mezích své zákonné pravomoci v soukromoprávní věci. V usnesení o odmítnutí návrhu musí být navrhovatel poučen o tom, že do jednoho měsíce od právní moci usnesení může podat žalobu a ke kterému věcně příslušnému soudu.*

Ochrana soukromých práv, které jsou předmětem řízení před správním orgánem, není zajištěna soudním přezkumem ve správním soudnictví, ale postupem podle části páté občanského soudního řádu, ve znění účinném od 1. 1. 2003. Soukromým právům je tak poskytována větší ochrana, neboť zatím co ve správním soudnictví soud provádí přezkum správního rozhodnutí s možností v případě zjištěné nezákonnosti pouze takové rozhodnutí zrušit a věc vrátit správnímu orgánu k novému projednání, v řízení podle části páté o. s. ř. je povolán k tomu, aby v případě kdy dospěje k závěru, že o věci mělo být rozhodnuto jinak než rozhodl správní orgán, sám o věci rozhodl a nahradil tak rozhodnutí správního orgánu.

Městský soud v Praze tak postupoval správně, pokud žalobu odmítl, neboť žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí, jímž správní orgán rozhodl v mezích své zákonné pravomoci v soukromoprávní věci, kdy je žaloba podle § 68 písm. b) s. ř. s. nepřijatelná. Městský soud v Praze současně postupoval v souladu s § 46 odst. 2 s. ř. s, když žalobce ve svém rozhodnutí poučil, že *do jednoho měsíce od právní moci usnesení může podat žalobu u okresního (obvodního) soudu.*

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že Městský soud v Praze nijak nepochybil, kasační stížnost není důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení o kasační stížnosti proti napadenému usnesení úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly, žalovanému správnímu orgánu, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, náklady řízení o kasační stížnosti v míře přesahující rámec jeho úřední činnosti nevznikly; navíc stěžovatel je osobou osvobozenou od soudních poplatků, vůči níž stát nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 4 s. ř. s.).

Vzhledem k tomu, že zástupkyně stěžovatele, JUDr. Helena Šmídová, podle obsahu spisu ve věci neprovedla žádný úkon, Nejvyšší správní soud o její odměně nerozhodoval.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. května 2008

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu